

## Adio, naš Tonći!



Koliko god se mi pripremali i trudili napisati riječi spomena, svaka izgovorena riječ djelovat će skromno i suhoparno prema veličini i djelu čovjeka čije ime s ponosno izgovaramo – Tonći Glasinović. Želimo se oprostiti od njega i odati počast plemenitom čovjeku čiji je nestanak težak gubitak za njegovu obitelj i za nas, njegove prijatelje. Nedostajat će nam njegova toplina, blaga i tiha narav, pažljivost, nedostajat će nam prijatelj koji nije znao drugačije raditi nego na dobrobit sviju kojima je bio okružen.

Tonći Glasinović, rođio se 24. XII. 1949. godine u Kumanovu. Životni put ga je vodio od Bola na Braču, gdje je završio osnovnu školu, preko Građevinsko-tehničke škole u Splitu, do Geodetskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Radio je u Geodetskom zavodu grada Zagreba (3 mjeseca) te u Zavodu za kartografiju Geodetskog fakulteta Sveučilišta

u Zagrebu (godinu dana). Posljednjih godina imao je vlastitu geodetsku tvrtku. Veselio se svakom novom poslu, radovao se svakom novom uspjehu. Ljutio se na amoralnost, bahatost, glupost i površnost.

Nakon samo 56 godina života, naš dragi prijatelj Tonći, dipl. ing. geodezije, zamijenivši sadašnjost vječnošću, preselio se u povijest, 19. ožujka 2005. godine. Samo dan prije teško se razbolio. Govorili su da će se teško izvući. Nismo vjerovali. Mislili smo da čovjek tako plemenita kova, veliki borac protiv smrti, za trijumf život, ne može biti teško bolestan. Rekli su nam da je umro. Nismo im vjerovali. Vjerovali smo da naš Tonći, u naponu ljudske zrelosti, ne može umrijeti. Ne može i ne smije. Ali, nažalost, umro je. Umro je naš prijatelj. A živio je časno, ostavio iza sebe tragove koji se ne zaboravljaju, na koje mogu biti ponosni njegovi najbliži, prijatelji i suradnici.

Oprostili smo se od njega na zagrebačkom krematoriju. Uz mnoštvo čeljadi, vijenaca i cvijeća, tužnu glazbu i govor, upitali smo se o smislu života, o besmislu smrti. Odgovorili smo, svaki za sebe: "Ako postoji život koji nije besmislen, život koji je do kraja ispunjen smislom, onda je to život našeg Tonća, čovjeka koji se "bez ostatka" posvetio svojoj obitelji – supruzi Natki, sinovima Juri i Frani, i svojim prijateljima". Zagledani u suzne oči žena i ozbiljna lica muškaraca, nismo više ništa mislili. Ni o smislu života, ni o besmislu smrti. Ni o tome kako umiru dobri ljudi.

Ali, smrt nikada nije konačna. Ostaju uvijek sjećanja na jedno darežljivo srce, na otvorene ruke, na zajedničko druženje. Ostat će u našim srcima prijatelj Tonći Glasinović, a sjećanja na naše dugogodišnje prijateljstvo nikada neće izblijedjeti. Hvala Ti što si svojim bićem obogatilo naš život!

Adio, naš Tonći!  
Adio, naš Maćak!

*Zdravko Kapović, Marko Džapo*